

Daniels Bog - Nummer Syvogtredive

Genoprettelsen af de oprindelige sandheder: Åbenbaringen af William Millers drøm og den profetiske genopblomstring i de sidste dage

Jeff Pippenger
2024-01-01

William Millers drøm blev indsat i bogen Early Writings og er derfor underlagt den samme profetiske analyse og anvendelse, som må udføres af en studerende, der søger ret at uddele sandhedens ord. Drømmen er blevet fremlagt mange gange gennem årene af Future for America, men her indarbejder vi den i studiet af den „forøgelse af kundskab“, som blev åbnet ved „endetiden“ i 1798. Drømmen omhandler historien om det budskab, som repræsenterede den kundskab, der blev forøget. Den illustrerer en forbindelse mellem bevægelserne i den første og den tredje engels budskaber.

William Millers drøm identificerer hans værk, og hans værk blev forbilledliggjort ved Moses' gerning ved det gamle Israels begyndelse. Opfyldelsen af Millers drøm i de sidste dage blev forbilledliggjort ved Kristi gerning i det gamle Israels sidste dage. Det værk, som Kristus fuldbyrdede ved afslutningen af det gamle Israel, repræsenterede det værk, som Kristus fuldbyrder i det åndelige Israels sidste dage. I Millers drøm fremstilles det værk, der fuldbyrdes i de sidste dage, som udført af „Dirt Brush Man“. Det er afgørende at erkende Millers drøm som en forudsigelse af Midnatsråbets opfyldelse i de sidste dage. Det er også afgørende at erkende, at Kristi værk for det gamle Israel i deres sidste dage forbilledliggjorde „Dirt Brush Man“'s værk i Millers drøm.

Et vigtigt aspekt af Kristi værk, som bør bemærkes, er, at Han ikke blot åbnede de nedgravede sandheder fra Moses' tid, men at Kristus samtidig ophøjede disse oprindelige sandheder. Derved satte Han et eksempel på, at når Guds folk opfylder Millers drøm i de sidste dage, vil de sandheder, som blev grundfæstet gennem Millers arbejde, blive udvidet ud over deres oprindelige forståelse.

„På Frelserens tid havde jøderne i en sådan grad dækket sandhedens kostbare juveler til med traditionens og fablens skrammel, at det var umuligt at skelne det sande fra det falske. Frelseren kom for at rydde overtroens og længe nærede vildfarelsers skrammel bort og for at sætte Guds ords juveler ind i sandhedens ramme. Hvad ville Frelseren gøre, hvis han skulle komme til os nu, sådan som han kom til jøderne? Han måtte udføre et lignende arbejde med at rydde traditionens og ceremoniernes skrammel bort. Jøderne blev stærkt foruroligede, da han udførte dette arbejde. De havde mistet den oprindelige sandhed om Gud af syne, men Kristus bragte den igen frem for blikket. Det er vores opgave at befri Guds dyrebare sandheder fra overtro og vildfarelse. Hvilket arbejde er ikke betroet os i evangeliet!“ Review and Herald, 4. juni 1889.

I dag udfører skraldebørstemanden (Kristus) „et lignende værk med at rydde traditionens og ceremoniens affald bort“, således som Løven af Judas stamme (Kristus) udførte det på jødernes tid. I Millers drøm blev sandhedens kostbare juveler, som var fuldkomment ordnet i Guds ords skrin,

dækket af affald og falske juveler. Disse juveler skulle bringes frem fra affaldet og lægges tilbage i Guds Ords større skrin i de sidste dages Midnatsråbs periode, for det var, da Miller skuede de genoprettede juveler i det større skrin, at han „råbte højt af ren glæde, og dette råb vækkede“ ham. Millers drøm fandt sted i 1847, tre år efter den første engels Midnatsråb, så hans opvågningen i drømmen er de sidste dages Midnatsråb. Dette Midnatsråb forkyndes af de to vidner, som var blevet ihjelslået af dyret, der steg op af afgrunden, og lå døde på gaden i tre og en halv dag, indtil de blev føjet sammen og derefter bragt til live i de døde, tørre knoglers dal og derpå løftet op som et banner. Millers drøm opfyldes på den gade og i den samme dal, som han betegner som „sit værelse“.

I Milleritternes historie blev Miller brugt af Herren til at grundfæste adventismens oprindelige sandheder, men hans drøm viste, at disse sandheder med tiden ville blive begravet. Dette fænomen, at rydde traditionens og sædvanens affald bort, er det, Kristus fuldbyrdede ved det gamle Israels afslutning, og derved foregreb han den endelige opfyldelse af William Millers drøm.

Jøderne havde mistet synet af „Guds oprindelige sandhed, men Kristus bragte den igen til syne“ og identificerede sit værk som „vores værk“. Vort værk er „at frigøre Guds dyrebare sandheder fra overtro og vildfarelse“. William Millers drøm identificerer opdagelsen, fremstillingen og forkastelsen samt genoprettelsen af de oprindelige sandheder. For at fuldbyrde genoprettelsens værk indsatte Kristus sandheden i „sandhedens ramme“. „Sandhedens ramme“ var for William Miller hans forståelse af hedenskabet og pavedømmets to ødelæggende magter. I de sidste dage er „sandhedens ramme“ de tre ødelæggende magter: dragen, dyret og den falske profet.

„Da Kristus kom til verden for at legemliggøre den sande religion og ophøje de principper, som bør styre menneskers hjerter og handlinger, havde falskheden fået et så dybt greb om dem, der havde haft så stort lys, at de ikke længere fattede lyset og ikke havde nogen tilbøjelighed til at opgive tradition for sandhed. De forkastede den himmelske Lærer, de korsfæstede herlighedens Herre, for at de kunne fastholde deres egne skikke og påfund. Netop den samme ånd åbenbares i verden i dag. Mennesker er uvillige til at undersøge sandheden, for at deres traditioner ikke skal blive forstyrret, og en ny tingenes orden blive indført. Der findes hos menneskeheden en stadig tilbøjelighed til at fare vild, og mennesker er af natur tilbøjelige til højt at ophøje menneskelige forestillinger og kundskab, medens det guddommelige og evige hverken erkendes eller påskønnes.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.

Hvis Kristus kom ind i verden i dag, ville Han finde „den selvsamme ånd“ af ophøjelse af menneskelige ideer og kundskab, som satte tradition i sandhedens sted. I Millers drøm kommer Kristus i de sidste dage som manden med støvbørsten for at udføre netop det samme værk. Når Hans værk som manden med støvbørsten er fuldbragt, vil de oprindelige juveler skinne ti gange klarere end solen, idet de to vidner, repræsenteret ved Miller, vågner ved råbet fra det høje råb.

Den sandhedsramme, der blev givet til Miller, var den profetiske struktur af to ødelæggende magter, og den sandhedsramme, der er givet til Future for America, er den profetiske struktur af tre ødelæggende magter. Den „nøgle“, der var fæstnet til skrinets låg, var den særlige metodologi, som blev forseglet op og givet til Miller, og derefter til Future for America.

“Nøgle til kundskab var på Kristi tid blevet taget bort af dem, som burde have holdt den for at oplukke visdommens skatkammer i Det Gamle Testaments Skrifter. Rabbinerne og lærerne havde i praksis lukket Himmeriget for de fattige og de lidende og ladet dem gå fortabt. I sine taler fremførte Kristus ikke mange ting for dem på én gang, for at han ikke skulle forvirre deres sind. Han gjorde hvert punkt klart og tydeligt. Han foragtede ikke gentagelsen af gamle og velkendte sandheder i profetierne, hvis de tjente hans hensigt med at indprente ideer.”

"Kristus var ophavsmanden til alle sandhedens gamle kostbarheder. Ved fjendens værk var disse sandheder blevet fortrængt. De var blevet løsrevet fra deres rette plads og indsat i vildfarelsens ramme. Kristi gerning var at bringe de dyrebare kostbarheder til rette og fæste dem i sandhedens ramme. Sandhedens principper, som Han selv havde givet for at velsigne verden, var ved Satans mellemkomst blevet begravet og syntes tilsyneladende at være uddøde. Kristus reddede dem fra vildfarelsens affald, gav dem en ny, livgivende kraft og bød dem at skinne som kostelige juveler og stå fast til evig tid."

„Kristus selv kunne anvende enhver af disse gamle sandheder uden at låne den mindste partikel, for Han havde selv ophav til dem alle. Han havde indgydt dem i hver generations sind og tanker, og da Han kom til vor verden, omordnede og levendegjorde Han de sandheder, som var blevet døde, idet Han gjorde dem mere virkningsfulde til gavn for kommende generationer. Det var Jesus Kristus, som havde magt til at redde sandhederne ud af rublen og på ny give dem til verden med mere end deres oprindelige friskhed og kraft.“ Manuscript Releases, bind 13, 240, 241.

Det er interessant at bemærke i det sidste afsnit, at den nøgle, Kristus anvendte ved det gamle Israels afslutning, var til at åbne Det Gamle Testamente. Nøglen i Millers metode åbnede kisten med Det Gamle og Det Nye Testamente, men i de sidste dage, ved afslutningen af hans drøm, er kisten større. Metodens nøgle i de sidste dage åbner ikke alene Det Gamle og Det Nye Testamente, men også Profetiens Ånd. Åbningen af Jesu Kristi Åbenbaring, umiddelbart før nådetidens afslutning, udføres af Løven af Judas stamme, som i Millers drøm er fremstillet som manden med støvbørsten. Søster White identificerer, at manden med støvbørstens arbejde finder sted umiddelbart før nådetidens afslutning.

„Herren gav mig den 26. januar et syn, som jeg vil berette. Jeg så, at nogle af Guds folk var sløve og sovende; de var kun halvt vågne og indså ikke den tid, vi nu levede i; og at ‘manden’ med ‘snavsekosten’ var trådt ind, og at nogle var i fare for at blive fejlet bort. Jeg bad Jesus om at frelse dem, at skåne dem lidt længere og lade dem se deres frygtelige fare, så de kunne blive rede, før det for bestandig skulle være for sent. Englen sagde: ‘Ødelæggelsen kommer som en mægtig hvirvelvind.’ Jeg bad englen om at have medlidenhed og frelse dem, som elskede denne verden og hang ved deres ejendele og ikke var villige til at løsrive sig fra dem og ofre dem for at hjælpe budbærerne hurtigere på vej, så de kunne føde de hungrende får, som gik til grunde af mangel på åndelig føde.

"Da jeg så stakkels sjæle dø af mangel på den nærværende sandhed, og nogle, som bekendte sig til at tro sandheden, lod dem dø ved at tilbageholde de nødvendige midler til at føre Guds værk fremad, var synet alt for smerteligt, og jeg bad engelen om at fjerne det fra mig. Jeg så, at når Guds sag krævede noget af deres ejendom, ligesom den unge mand, der kom til Jesus,

[Matthew 19:16–22.] gik de bedrøvede bort; og at den oversvømmende svøbe snart ville fare hen over dem og rive alle deres ejendele bort, og da ville det være for sent at ofre jordiske goder og samle sig en skat i himmelen." Review and Herald, 1. april 1850.

Den „oversvømmende svøbe“ er et symbol på den snart kommende søndagslov, og den beskidte børstemands arbejde i Millers drøm finder sted lige før nådetiden afsluttes. Det er, når han har rensset rummet, at han derefter kaster juvelerne tilbage i det større skrin, og de skinner da ti gange klarere end solen. Daniel og de tre værdige blev fundet ti gange bedre end de andre.

Da de dage, som kongen havde fastsat, at han skulle føre dem frem, var til ende, førte overhoffmesteren dem frem for Nebukadnezar. Og kongen talte med dem; og blandt dem alle fandtes ingen som Daniel, Hananja, Mishael og Azarja; derfor trådte de frem for kongen. Og i alle spørgsmål om visdom og indsigt, som kongen forelagde dem, fandt han dem ti gange bedre end alle de spåmænd og stjernetydere, som fandtes i hele hans rige. Daniel 1:18–20.

„De sidste dage“ udgjorde for Daniel lakmusprøven, hvor Nebukadnezar afsagde dom, og denne prøve er et forbillede på søndagsloven i de sidste dage. De oprindelige og grundlæggende sandheder vil, når de genoprettes i de sidste dage, skinne ti gange klarere, end da de først blev erkendt. Sandhederne og de vise, som forstår disse sandheder i de sidste dage, vil under den sildige regn skinne ti gange klarere; den sildige regn er gentagelsen af Midnatsråbet.

„I lægger Herrens komme alt for langt ud i fremtiden. Jeg så, at den sildige regn kom lige så [pludseligt som] midnatsråbet, og med ti gange så stor kraft.“ Spalding and Magan, 5.

Genoprettelsen af de oprindelige sandheder fuldbyrdes ved anvendelsen af den sildige regns metodologi, »linje på linje«. Når de først er blevet genoprettet, skinner de oprindelige sandheder »ti gange« klarere, end da Miller først skuede dem. De vise, som anvender metodologiens nøgle til at genoprette de oprindelige sandheder, opnår en erfaring, der er »ti gange« bedre end den hos dem, der ernærer sig af Babylons metodologi. De, som fejles bort af manden med snavskosten, er dem, der er blevet knyttet til de traditioner og skikke, som har tildækket den oprindelige sandhed, og som udrenses sammen med de fejl ved traditioner og skikke, som de er blevet knyttet til.

En falsk lære er en afgud.

„Ved at forkaste sandheden forkaster mennesker dens Ophavsmand. Ved at træde Guds lov under fode fornægter de Lovgiverens myndighed. Det er lige så let at gøre en afgud af falske lærdomme og teorier som at danne en afgud af træ eller sten.“ The Great Controversy, 584.

Udtalelsen over Efraim, som markerede afslutningen på Efraims nådetid, understreger sandheden om det, som manden med støvbørsten udfører, når han fejer gulvet.

Efraim holder sig til afguder; lad ham være. Hoseas 4,17.

Du er, hvad du spiser, sådan som det blev demonstreret ved Daniel og de tre værdige. Søster Whites bekymring over dem, der var „sløve og døsig“, stod i forbindelse med deres mangel på forberedelse og deres mangel på dømmekraft med hensyn til betydningen af „nærværende sandhed“. Hendes bekymring var et udtryk for Kristi omsorg for de ordstridige jøder på hans tid,

som fuldstændig havde mistet originalsandhederne af syne. Millers drøm identificerer enden på det moderne åndelige Israel, som er blevet forebilledliggjort ved det gamle bogstavelige Israel.

"De skriftkloge og farisæerne foregav at udlægge Skrifterne, men de udlagde dem i overensstemmelse med deres egne idéer og traditioner. Deres skikke og læresætninger blev mere og mere byrdefulde. I sin åndelige betydning blev det hellige Ord for folket som en forseglede bog, lukket for deres forståelse." Signs of the Times, 17. maj 1905.

Et tiltagende mørke har sænket sig over det laodikeiske adventisme siden 1863, og Bibelen og Profetiens Ånd er blevet for dem som en bog, der er forseglede. Umiddelbart før nådetiden lukkes, bliver Jesu Kristi Åbenbaring afseglede, og den frembringer en tredelt prøvelsesproces, som ender med, at de, der nægter at give afkald på deres afguder af skik og tradition, bliver fejlet bort ved den snart kommende søndagslov.

„Vi har en uendelig Forløser, og hvor dyrebare er ikke de sandhedens ædelstene, som vidner om dette i Guds ord. Men disse kostbare juveler er blevet begravet under en masse af skarn, af traditioner, af vranglærdomme, som Satan selv har frembragt. Hans anslag virker med en underlig magt på menneskesindene for at formørke Kristi værdi for dem, som tror på ham. Guds og menneskets fjende har kastet en besværgelse over dem, som bekender sig til at være Kristi efterfølgere, så at det om mange kan siges: De kendte ikke deres besøgstid.“ Review and Herald, 16. august 1898.

Millers drøm illustrerer historien om etableringen af de „oprindelige sandheder“, deres efterfølgende forkastelse og dernæst deres endelige genoprettelse. Lige før nådetidens afslutning træder „manden med støvkosten“ ind på scenen og genopretter de oprindelige sandheder og gør dem „ti gange“ klarere. Dette finder sted i Midnatsråbets historie, som går forud for den tredje engels Høje Råb ved søndagsloven. Midnatsråbet vækker og adskiller jomfruerne forud for søndagsloven, ligesom Midnatsråbet i den milleritiske historie gik forud for åbningen af den undersøgende dom. Når juvelerne kastes tilbage i det større, genoprettede skrin, er det for sent, for denne begivenhed finder sted „efter“, at gulvet er blevet fejlet rent.

”Vildfarelsens støv og murbrokker har begravet sandhedens dyrebare juveler, men Herrens arbejdere kan afdække disse skatte, så tusinder vil betragte dem med glæde og ærefrygt. Guds engle vil være ved den ydmyge arbejders side og give nåde og guddommelig oplysning, og tusinder vil blive ledt til at bede med David: ‘Oplad mine øjne, at jeg må skue de underfulde ting i din lov.’ Sandheder, som i tidsaldre har været usete og upåagtede, vil flamme frem fra de oplyste sider i Guds hellige ord. De kirker, som almindeligvis har hørt, afslået og nedtrådt sandheden, vil handle endnu mere ugudeligt; men ‘de vise,’ de, som er oprigtige, vil forstå. Bogen er åben, og Guds ord når hjertet hos dem, som ønsker at kende hans vilje. Ved det høje råb fra englen fra himlen, som slutter sig til den tredje engel, vil tusinder vågne af den dvale, som i tidsaldre har holdt verden fast, og de vil se sandhedens skønhed og værdi.” Review and Herald, 15. december 1885.

De „tusinder“, som da vågner, repræsenterer Guds anden hjord, som stadig er i Babylon, for det „høje råb“ begynder ved søndagsloven. „Skraldeborstemandens“ arbejde har været i gang siden den 11. september 2001, og endnu mere siden juli 2023.

„Apostlen siger: ‘Hele Skriften er indblæst af Gud og nyttig til lære, til bebrejdelse, til rettelse, til oplæring i retfærdighed, for at Guds menneske må blive fuldkomment, udrustet til al god gerning.’ Bibelen er sin egen fortolker. Ét skriftsted vil vise sig at være en nøgle, som vil åbne andre skriftsteder, og på denne måde vil lys blive kastet over ordets skjulte mening. Ved at sammenligne forskellige tekster, der behandler det samme emne, og betragte deres betydning fra alle sider, vil Skriftens sande mening blive gjort tydelig.

»Mange mener, at de må rådføre sig med kommentarer til Skrifterne for at forstå betydningen af Guds ord, og vi vil ikke indtage det standpunkt, at kommentarer ikke bør studeres; men det vil kræve megen dømmekraft at opdage Guds sandhed under massen af menneskers ord. Hvor lidt er ikke blevet gjort af kirken, som et legeme der bekender at tro på Bibelen, for at samle Guds ords spredte juveler til én fuldkommen sandhedskæde! Sandhedens juveler ligger ikke på overfladen, som mange antager. Det herskende sind i onskabens sammensværgelse er bestandig i virksomhed for at holde sandheden skjult og bringe store mænds meninger klart til syne. Fjenden gør alt, hvad der står i hans magt, for at fordunkle himmelens lys gennem undervisningsmæssige processer; for han har ikke til hensigt, at mennesker skal høre Herrens røst sige: ‘Dette er vejen, vandrer på den.’«

“Sandhedens juveler ligger spredt ud over åbenbaringens mark; men de er blevet begravet under menneskelige traditioner, under menneskers ord og bud, og visdommen fra himlen er i praksis blevet tilsidesat; for Satan er lykkedes med at få verden til at tro, at menneskers ord og bedrifter er af stor betydning. Herren Gud, verdens skaber, har til uendelig pris givet evangeliet til verden. Gennem dette guddommelige middel er glædelige, forfriskende kilder til himmelsk trøst og varig opmuntring blevet åbnet for dem, som vil komme til livets kilde. Der findes årer af sandhed, som endnu skal opdages; men åndelige ting bedømmes åndeligt. Sind, der er formørket af det onde, kan ikke værdsætte sandhedens værdi, sådan som den er i Jesus.”

Review and Herald, 1. december 1891.

Kristi gerning, sådan som den i Millers drøm fremstilles ved manden med støvekosten, er todelt. Den består i at fjerne vildfarelsen og at genoprette de oprindelige sandheder. Fjernelsen af vildfarelsen er ligeledes todelt, for når vildfarelsen fejes ud ad vinduet, tager den dem med sig, som vælger at forblive knyttet til vildfarelserne. Det adskillende værk, som udføres af manden med støvekosten, omtales også af Jeremias, og hans vidnesbyrd stemmer overens med Søster White, da hun udtalte, at „Herrens arbejdere kan afdække disse skatte, så at tusinder vil betragte dem med glæde og ærefrygt.“

Derfor siger Herren således: Hvis du vender om, vil jeg lade dig vende tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og hvis du udskiller det kostelige fra det ringe, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig; men vend du ikke tilbage til dem. Jeremias 15:19.

Sammenhængen i afsnittet i Jeremias drejer sig om dem, der har oplevet den første skuffelse den 18. juli 2020. Det er ikke blot jordkostemanden, der skiller det dyrebare fra det slette, men det er også værket hos dem, der er repræsenteret ved Jeremias, og som fremstilles som stående over for en beslutning om, hvorvidt de vil vende tilbage til Herren eller ikke vende tilbage. De har åbenbart ikke været hos Herren, for hvis de havde vandret med ham, ville der ikke være nogen grund for

dem til at vende tilbage. Når de vender tilbage og står for Herren og derefter bliver Hans talerør, vil de have fuldført et værk, hvor det dyrebare skilles fra det slette. „Dirt Brush Man“s værk kræver de vises deltagelse. „Dirt Brush Man“s værk i Millers drøm illustreres også, når Kristus renser sin tærskelads gennem en lutningsproces.

„Præcis hvor snart denne renselsesproces vil begynde, kan jeg ikke sige, men den vil ikke blive længe udsat. Han, som har sin kasteskovl i sin hånd, vil rense sit tempel for dets moralske besmittelse. Han vil rense sin tærskelads grundigt.“ Testimonies to Ministers, 372, 373.

Den endelige „rensesproces“ begyndte i juli 2023, og det er den renselsesproces, som omtales i Malakias kapitel tre.

„Malakias 3,1–4 citeret.“

„En rensende, lutrende proces foregår iblandt Guds folk, og Hæskarers Herre har lagt sin hånd på dette værk. Denne proces er yderst prøvende for sjælen, men den er nødvendig, for at besmittelsen kan fjernes. Prøvelser er nødvendige, for at vi må blive ført nær til vor himmelske Fader i underkastelse under hans vilje, så vi kan frembære for Herren et offer i retfærdighed. Guds værk med at lutre og rense sjælen må fortsætte, indtil hans tjenere er så ydmygede, så døde fra selvet, at de, når de kaldes til aktiv tjeneste, kan have øjet ene rettet mod Guds ære.“ Review and Herald, 10. april 1894.

Millers anden drøm identificerer genoprettelsen af de oprindelige sandheder og den samtidige genoprettelse af et folk, som er blevet spredt. Nebukadnezars anden drøm identificerer genoprettelsen af hans rige. Millers drøm omtaler nedgravningen af de oprindelige sandheder i vendinger, hvor disse sandheder beskrives som „spredt“. Ordet „spredt“ er et symbol på de „syv tider“. Nebukadnezars drøm handler om „spredningen“ af de „syv tider“. Nebukadnezar placeres ved endetiden i 1798, og dér repræsenterer han en omvendt mand. Miller er symbolet på „de vise“ i 1798.

Vi vil fortsætte med Millers drøm i den næste artikel.

"Når vi kaldes til at være uenige med andre, eller andre giver udtryk for deres uenighed med vores opfattelse, bør vi lægge en kristen ånd for dagen og holde det klart fremme, at vi har råd til at være rolige og retfærdige; for sandheden tåler granskning. Jo mere den studeres, desto mere vil dens lys bryde frem. Herren ser med mishag på alt, hvad der smager af hårdhed og strenghed, og lader sin irettesættelse ramme dem, som kaster foragt og bebrejdelse over dem, der er uenige med dem i opfattelse, idet de fremstiller dem i det værst tænkelige lys. Hele Himmelen ser på dem, der gør dette, sådan som Himmelen så på farisæerne, og erklærer dem uvidende både om Skrifterne og om Guds kraft. Sandhedens fjender kan ikke gøre sandheden til vildfarelse. De kan nedtrampe sandheden og mene, at fordi de har kastet den ned og dækket den med affald, er den overvundet; men Gud vil bevæge nogle af sine trofaste til at gøre, som Kristus gjorde, da han var på jorden,—fejle affaldet bort og genskabe sandheden på dens rette plads i sandhedens sammenføjning."

„I kredse, hvor sandheden gøres til genstand for drøftelse, vil der være dem, som vil modsætte sig alt det, de ikke selv har fastholdt som sandhed; og mens de bilder sig ind, at de blot kæmper

imod vildfarelse, har de behov for at lytte med uhildede ører, så de må forstå, hvad sandhed er, og ikke fejlagtigt fremstille og fejltolke det, som bliver sagt. De har eksemplet fra mændene i alle tidsaldre, som har kæmpet imod sandheden, og som derved har forkastet Guds råd (sic) imod sig selv. Tungt vil det ansvar være, som vil hvile på mennesker, der har haft stort lys og store anledninger, og som dog ikke har undladt at stille sig helt på Herrens side. Dersom de vovede helt at stille sig på Herrens side, ville de blive bevaret i ulastelighed, selv når de blev kaldet til at stå alene. Han ville sætte dem i stand til at stå modigt, i renhed og redelighed, kæmpende for ufordærvede retfærdighedens principper. Han ville opretholde dem i kampen for det rette, fordi det er ret, selv om retten var faldet på gaden, og retfærdigheden ikke kunne komme ind. De ville forstå, hvad der ville være rent og ubesmittet, og i overensstemmelse med Kristi liv, og ville ikke vende sig bort fra kristendommens reneste principper i ånd, ord eller handling, selv om de stod i opposition ikke blot til uvidenhed, men til sådanne, som var dannede og erfarne, og som brugte sofisteriets våben til at bringe dem til tavshed. Gennem al denne vildfarelsens strid imod sandheden ville de blive bevaret og sat i stand til at føre en sådan kurs, at deres fjender ikke kunne modsige eller modstå dem. De ville stå som en klippe ved princippet, nægtende at indgå kompromis med noget menneske, og dog bevare den ånd, som ville kendetegne enhver kristen.“

„Den, der er en Kristi efterfølger, vil skelne mellem det hellige og det almindelige og vil holde sig til det sande bevis på et menneskes karakter og gerning, for Kristus har sagt: ‘På deres frugter skal I kende dem.’ Den kristne vil gå fremad midt under al slags modstand. Han vil foragte smiger, fordi den er født af Satan. Han vil afsky anklage, fordi den er den ondes våben. De vil ikke nære misundelse eller hengive sig til selvophøjelse, fordi dette er Guds og menneskenes modstanders kendetegn. De vil ikke findes som spioner; for Satan brugte de foragtede jøder til at udføre dette værk imod Jesus. De vil ikke følge deres brødre med en strøm af spørgsmål, sådan som jøderne fulgte Kristus med det formål at indvikle ham i hans ord og fremprovokere ham til at tale om mange ting, for at de kunne gøre ham skyldig for et ord.“ Home Missionary, 1. september 1894.